

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Hanstholm på samme måde, som der var det ved Hirtshals, og udvalget turde ikke udelukke muligheden af, at den stadig forøgede tilsanding i Hanstholm kunne gøre det umuligt trods omfattende oprensingsarbejder at holde en sejrende til havnen åben med tilstrækkelig vanddybde. Under udvalgets arbejde var den stærke fremgang i det danske fiskeri i Nordsøen, som havde stået på siden 1941, i 1950 blevet afløst af en ret stærk tilbagegang i fangsterne, og selv om udvalget ikke ville udelukke, at de følgende årtier på ny ville bringe en vis fremgang i fiskeriet, mente man dog, at dette erhvervs fremtidsmuligheder især lå i de fjernere farvande, medens der næppe ville være noget grundlag for en betydelig udvidelse af fiskeriet i Nordsøen og Skagerrak.

Da man imidlertid var opmærksom på, at der allerede med fiskeriets daværende omfang var for lidt plads i de bestående nord- og vestjyske havne, således at en udvidelse af den samlede havnekapacitet ville være nødvendig, stillede udvalget forslag om, at man fremmede de udvidelser af fiskerihavnene i Skagen og Frederikshavn, der allerede var blevet vedtaget i 1941, og gennemførte de fornødne udbygninger af de øvrige fiskerihavne i stedet for, at man færdigbyggede Hanstholm havn.

Hanstholmhavnudvalget af 1948's indstilling var dog ikke enstemmig, idet fiskeri-erhvervets repræsentanter var af den bestemte opfattelse, at havnen burde bygges færdig, og mindretallet henviste især til, at havnen med sin beliggenhed ville få en særlig værdi for fiskeriet, som retfærdiggjorde de store anlægsomkostninger, hvortil kom, at fiskerirepræsentanterne mente, at tilsandingsproblemet i Hanstholm var overdrevet, og at der intet kunne slutes af den stedfundne tilsanding ved den færdigbyggede vestmole. Det skønnedes, at sandet ville gå uden om havnen, såfremt begge moler havde været ført ud til den forudsatte længde.

Der blev ikke efter afgivelsen af betænkningen af 1951 taget definitiv stilling til havnesagen, og reparationsarbejdet på vestmolen fortsattes, idet der bevilgedes yderligere 2 mill. kr. til dette arbejde, således

at de samlede reparationsudgifter fra 1948 til 1955 i alt beløb sig til 7 mill. kr.

På dette tidspunkt blev der imidlertid af professor Helge Lundgren som leder af laboratoriet for havnebygning på Danmarks tekniske højskole fremsat forslag om en nærmere undersøgelse af hele tilsandingsproblemet ved Hanstholm. Forslaget gik ud på, at man i lighed med, hvad der efterhånden var blevet almindeligt i udlandet, undersøgte et sådant problem ved hjælp af modelforsøg, og der blev truffet beslutning om at søge de pågældende forsøg gennemført her i landet. Til dette formål bevilgedes der 1/2 mill. kr., som medgik til opførelse af en forsøgshal i Lundtofte, og senere stilledes et yderligere beløb af 350 000 kr. til rådighed til forsøgsarbejdet.

Samtidig gav bevillingsmyndighederne tilslutning til anvendelse af yderligere 3 mill. kr. til reparation af vestmolen og vestre tværmole samt til udbygning af denne i fuld længde.

Efter at man således nu havde truffet beslutning om fornyet undersøgelse af et af de tekniske problemer, der var fremdraget af det tidligere udvalg, besluttede regeringen efter henstilling fra finansudvalget sideløbende med modelforsøgenes udførelse i havnebygningslaboratoriet at lade foretage en fornyet vurdering af de økonomiske og erhvervsmæssige problemer, som stod i forbindelse med spørgsmålet om bygning af en fiskerihavn i Hanstholm, og der blev derfor i 1955 nedsat en nyt Hanstholmhavnudvalg med professor Vagn Madsen, Århus, som formand.

Udvalgets betænkning, som udelukkende tager sigte på de økonomiske og erhvervsmæssige konsekvenser ved anlæg af en ren fiskerihavn i Hanstholm, blev afgivet den 25. september 1959 og bygger i vidt omfang på resultaterne af de modelforsøg, som professor Lundgren udførte, og jeg skal derfor først kort gennemgå resultatet af modelforsøgene.

Det er klart, at modelforsøg aldrig med sikkerhed vil kunne sige noget om, hvorledes forholdene vil arte sig ude i naturen, idet hele ideen bag modelforsøgene jo netop ligger i anvendelsen af en væsentlig mindre målestok end i naturen, hvorved resultaterne må blive ret grove fingerpeg om den forventede udvikling ved de ind-